

יום ב', י"ז באייר תשס"ב (29 באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, י"ז באייר, 32 ימים, שהם ארבעה שבועות וארבעה ימים לעומר.
הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

בעניין מנהגי ימי ספירת העומר, לקראת ל"ג בעומר [מחר:]!

משחרב בית המקדש רבו הגעגועים והצער על אובדן המקדש וקדשיו ועל כבוד ישראל שגלה, ועל הארץ כי שממה. ולא היו מתיאשים מן הגאולה, עד שקם בר-כוכבא ומרד ברומאים, ועמו קהל גדול שדימו שהוא המשיח [ירושלמי תענית ד' ה']. אבל בעוונות, הוא נפל במלחמה... הרג רב היה בישראל, חרבה ביתר ופרצה מגפה וגבר האבל על חורבן המקדש. ואף רבי עקיבא נטפל לבר-כוכבא, ועמד אתו בקשרי המרד. ומסורת בידי חכמינו ז"ל שהיו לתנא הקדוש 24,000 תלמידים, וכולם נספו בהרג ובמגפה שפרצה – משום שלא היו בלב אחד לרבם, **ולא נהגו כבוד זה בזה**. ומגפה זו בימים שבין פסח לעצרת (שבועות) היתה, ומשמתו היה העולם משתומם בלי תורה ובלי ציפיה לגאולה. עונשם היה עונשה של האומה כולה, שכן, עם מותם, נעקרו באחת [יבמות סב:]. אלפי מורי הוראה ומדריכים רוחניים והותירו את "העולם שמם". כה מחשיבה היהדות את כבוד האב, האם, וכבוד החבר, עד שקבעה כי "דרך ארץ קדמה לתורה"; והיות ותלמידי רבי עקיבא הסתפקו בתורה וכנראה שכחו את דרך ארץ – נענשו. ובעונש קולקטיבי קשה זה, ביקש ה' ללמדנו לקח מוסרי:

לפני קבלת התורה בחג השבועות, **צריכים מקבליה להכשיר את עצמם מבחינת "נקיון" יחסיהם עם הזולת, שינוי אורח חייהם ומידותיהם**. תלמידי ר' עקיבא כנראה לא החשיבו נתונים יסודיים אלה ולא היו ראויים לקבל את התורה במצבם. מותם, דווקא בימים שבין פסח לשבועות, מלמד אותנו שימים אלה אמורים להיות ימי הכנה נפשית למתן תורה ולתיקון מערכת היחסים עם סביבתינו: "אם אין דרך ארץ, אין תורה".

נמצא **שימי הספירה שנקבעו כדי לחבר את חג מתן תורתנו לחג זמן חירותינו הפכו** אחר חורבן ביתר **לימי ייאוש ועצבון**. ומשניתנו הרוגי ביתר לקבורה, היתה הפוגה לעצבון, ונקבעה הודאת "הטוב והמטיב" בברכת המזון. ואימתי פסקה המגפה? ביום 33 לעומר, הוא י"ח בחודש אייר (מחר) [ר' שלחן ארוך או"ח תצג:].

לפיכך **קבעו רבותינו מנהגי אבל בימי הספירה**. אין נושאים נשים, אין מסתפרים ואין מתגלחים, ואין עושים סעודות של שמחה בליווי כלי זמר, **חוץ מיום ל"ג בעומר**, שבו פסקה המגפה וחוף מקשרי ארוסין שהתירו בכל ימי הספירה כדי שלא יהיה לבו נוקפון, שמא יקדמנו אחר. אף בימי הספירה לא נאסרה אלא תספורת ראש וזקן, אבל לא תספורת השפה.

רבים נוהגים לעלות למירון, הסמוך לעיר הקודש, צפת, בל"ג בעומר (החל מהשעות המוקדמות של הערב) לפקוד בקברו של התנא הקדוש, **רבי שמעון בר יוחאי**, שיום הסתלקותו הוא **ל"ג בעומר**. ובכל רחבי הארץ נוהגים להדליק מדורות גדולות בלילה זה. וגם נוהגים להביא תינוקות בני שלושה לתספורת ראשונה כדי לחנכם למצות פאת הראש.

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל